

Arrest

**nr. 51 537 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. DEPONDT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 29 juni 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Mitrovicë en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U werkte in een schoenenzaak die eigendom was van uw ouders. Enkele maanden na de opening van deze winkel kwamen onbekende personen verschillende keren in uw schoenwinkel in Mitrovicë langs en vroegen u steeds onder dwang om geld. Ze kwamen ongeveer een drietal keer per week bij u langs. Ze beledigden en bedreigden u ook. Op een bepaald moment eisten ze 5000 Euro, waarop u antwoordde dat u naar de politie zou stappen. Daarop dreigden ze uw moeder en andere familieleden te vermoorden. U hebt hiertegen nooit een klacht neergelegd bij de Kosovaarse politie, KFOR of bij Eulex omdat u meent dat politieagenten voor een wedde van 150 Euro per maand hun leven niet op het spel willen zetten. Omdat u vreesde voor uw leven, besloot u een achttal maanden na de opening van de winkel, in oktober 2009, Kosovo te verlaten. U week via onbekende landen van doorreis naar België uit, waar u op 24 oktober 2009 aankwam en op 26 oktober 2009 asiel aanvraagde. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 30 januari 2009, uw UNMIK-rijbewijs, uitgereikt op 27 oktober 2004 en uw Kosovaars paspoort, uitgereikt op 10 februari 2009.

B. Motivering

Ik stel vast dat u geen gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde Kosovo te hebben verlaten omdat er verschillende keren onbekende personen bij u langs kwamen in uw schoenwinkel in Mitrovicë en zij onder bedreigingen geld van u eisten (gehoorverslag CGVS pp. 8-9). De aangehaalde feiten zijn echter problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke aard), die als dusdanig niet ressorteren onder de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient immers te worden vastgesteld dat u heeft nagelaten zich voor de door u aangehaalde problemen (afpersing) te wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale of internationale autoriteiten. Uw verklaring voor deze nalatigheid, met name dat u vreesde dat deze personen banden hadden met de politie en omdat politieagenten voor een wedde van 150 Euro per maand hun leven niet op het spel willen zetten (CGVS p. 9), zijn onvoldoende. Uw verklaring dat u meent dat de ouders kennissen bij de politie hebben, is immers een louter vermoeden dat u niet kon staven met objectieve gegevens, daar u in dit verband enkel stelde dat de politie zelf niets onderneemt tegen dergelijke mensen uit schrik (CGVS p. 9). Voorts wendde u zich evenmin tot KFOR of Eulex omdat u meent dat, wanneer de Kosovo Police niets kan doen, KFOR en Eulex evenmin iets zouden kunnen doen (CGVS p. 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat nadat de "Law on Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Tevens blijkt uit deze informatie dat de KP haar taken inzake ordehandhaving goed uitvoert. Bovendien wordt de KP door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Ik meen dan ook dat er in Kosovo in het algemeen redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Bovendien kan de internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat een asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

De door u neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, rijbewijs en paspoort staven uw identiteit en nationaliteit, doch deze feiten staan op zich niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Onder het kopje *“Met betrekking tot de toelaatbaarheid van de nieuwe stukken”* werpt verzoeker *“nieuwe gegevens”* op en voegt hij nieuwe stukken toe die naar zijn zeggen niet beschikbaar waren voorafgaand aan de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze stukken omvatten een verklaring van zijn broer met betrekking tot de bedreigingen door de afpersers, een artikel uit de Kosovaarse media waarin verslag wordt gegeven van de arrestatie van een aantal politieagenten wegens racketeering en een kopie van een verslag van de Kosovaarse politie waarnaar in voormeld artikel wordt verwezen. Hij voert bovendien aan dat de bedreigingen werden herhaald en dat zijn broer hiervan slachtoffer werd om verzoekers huidige verblijfplaats te bekomen. Met betrekking tot de gegrondheid stelt verzoeker dat de bestreden beslissing over zijn verzuim om de nationale bescherming in te roepen verwijst naar de gegevens in verband met het beter functioneren van de Kosovo Police (KP). Verzoeker meent echter dat het aangehaalde rapport ontoereikend is om te beslissen dat verzoeker er redelijkerwijs van uit kon gaan dat de autoriteiten adequaat konden reageren op zijn probleem. Verzoeker is bovendien van mening dat de bestreden beslissing genomen is op basis van de verkeerde informatie: de bestreden beslissing verwijst naar informatie waaruit blijkt dat de KP haar taken inzake ordehandhaving goed uitvoert. Verzoeker meent echter dat zijn concrete problemen verband houden met de bestrijding van georganiseerde misdaad en het adequaat optreden tegen misdrijven van gemeen recht en niet met de taak van ordehandhaving. Verzoeker meent nog dat er voldoende objectieve gegevens zijn om te staven dat de Kosovaarse politie momenteel niet kan verzekeren dat er adequaat wordt opgetreden bij een klacht, laat staan dat zij in staat zou zijn eventuele represailles tegen te gaan. Verzoeker verwijst naar een rapport van het UNSCR van oktober 2009 en meent dat het besluit hiervan overeenstemt met zijn eigen aanvoelen. Verzoeker verwijst opnieuw naar het loon van een politieambtenaar in Kosovo, waaruit verzoeker kan afleiden dat de politie vatbaar is voor corruptie wat wordt bevestigd door het door hem neergelegde krantenartikel. Verzoeker meent nog dat de kans dat bij het indienen van een klacht adequaat politioneel wordt opgetreden dermate klein is dat ze niet opweegt tegen het risico van vergelding voor zijn afpersers wegens het indienen van een klacht. Verzoeker stelt nog dat Mitrovicë een stad is die onder vuur ligt van georganiseerde bendes, wat geen gunstige invloed heeft op de bereidheid tot optreden van de autoriteiten. Verzoeker vreest ook voor corruptie binnen de gerechtelijke instanties van Kosovo en citeert hiertoe uit een rapport van het US Department of State. Verzoeker is dan ook van mening dat gezien zijn concrete situatie zijn beslissing om geen beroep te willen doen op de lokale autoriteiten met redelijkheid tot stand kwam. *In fine* van zijn verzoekschrift werpt verzoeker op dat bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst er een reëel risico bestaat dat hij ernstige schade oploopt. Verzoeker geeft aan dat uit de verklaring van een familielid blijkt dat zijn belagers actief blijven en dat hun dreigementen ernstig dienen te worden genomen.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wat als een enig middel dient te worden beschouwd, een aantal passages uit de bestreden beslissing betwist waardoor hij zich in wezen beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit dat oogpunt worden beoordeeld.

3.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de stukken, die hij onder de noemer van *“nieuwe gegevens”* toevoegt, een ander licht werpen op de beoordeling van verzoekers asielrelaas. De verklaring van zijn broer heeft een gesolliciteerd karakter waardoor het niet als objectief bewijsstuk kan worden aanvaard. Van de gegevens uit het artikel en het uittreksel uit het politieverslag maakt verzoeker niet aannemelijk

dat ze op zijn individuele geval van toepassing zijn. Zoals hierna zal blijken, doen deze gegevens geen afbreuk aan de pertinente motieven die de bestreden beslissing schragen.

3.4. De bestreden beslissing is immers in hoofdorde gebaseerd op de vaststelling dat verzoekers problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Hij maakt namelijk geenszins aannemelijk dat zijn vrees voor vervolging in nexu staat met één van de vijf criteria uit het Vluchtelingenverdrag, met name ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker weerlegt dit motief niet, waardoor het gehandhaafd blijft en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5. De bestreden beslissing is mede gesteund op de bevinding van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij als gevolg van de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Internationale bescherming kan echter slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

3.6. Daargelaten de vraag op welke wijze het begrip “ordehandhaving” dient te worden begrepen, stelt de Raad vast dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangaf nooit bescherming te hebben gezocht, noch enige klacht te hebben ingediend bij de politie ingevolge de bedreigingen die hij ontving (stuk 5, gehoorverslag CGVS verzoeker 10/02/2010, p. 9). Verzoeker toont dan ook niet aan enige poging te hebben ondernomen om bescherming te krijgen in zijn land van herkomst noch hierbij problemen te hebben ondervonden. Verzoekers kritiek op de rapporten die aan het administratief dossier zijn toegevoegd en de argumentatie waarbij hij wijst op de corruptie die er bij de politie (omwille van hun lage loon en op basis van een krantenartikel waaruit volgens verzoeker de arrestatie blijkt van een aantal politiemensen wegens corruptie) en de gerechtelijke instanties zou bestaan is niet afdoende om het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst aan te tonen. Verzoekers betoog over deze praktijken toont niet aan dat verzoeker in zijn geval bij de autoriteiten geen klacht kon indienen. De arrestatie van een aantal corrupte politiemensen wijst er volgens de Raad bovendien eerder op dat bepaald laakbaar gedrag van politiemensen door de Kosovaarse overheid niet wordt gedoogd, dan dat dit zou wijzen op hinderpalen bij verzoekers queeste naar bescherming van de lokaal aanwezige autoriteiten.

3.7. Uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt, zoals overigens uitvoerig geciteerd in de bestreden beslissing, dat nadat de “Law on Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de ‘Kosovo Police’ (KP) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Tevens blijkt uit deze informatie dat de KP haar taken inzake ordehandhaving goed uitvoert. Bovendien wordt de KP door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient (stuk 17, Landeninformatie, 7, *Report of the Council of Europe Commissioner for Human Rights’ Special Mission tot Kosovo*, p. 15; 2, *Commission of the European Communities, Kosovo (under UNSCR 1244/99) 2008 Progress report*). Daar waar verzoeker poogt de informatie van het Commissariaat-generaal te weerleggen door middel van een aantal opmerkingen en de verwijzing naar uittreksels uit rapporten van respectievelijk het UNSCR en het US Department of State, stelt de Raad vast dat uit deze rapporten niet kan worden afgeleid dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist zou zijn. De gegevens die verzoeker aanhaalt houden een algemene beschouwing in over aspecten van strafrechtelijk beleid en onafhankelijkheid van het gerechtelijk apparaat, maar doen geen uitspraak over de KP. Verzoeker betwist niet dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder internationale organisaties als UNSCR, KFOR en de Europese Commissie, het Publicatieblad van de Europese Unie en het Country of Return Information Project. De informatie die verzoeker aanvoert, doet dan ook geenszins afbreuk aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

3.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN